

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.227/2023/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év december hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. május 22. napján kihirdetett 33.B.53/2021/243-II. számú ítéletét Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 (tizenkettő) évre enyhíti, amelyet börtönben rendel végrehajtani.

Az e vádlottal szemben elrendelt, és a Bü.94.069. szám alatt kezelt 2.100,- euróra vonatkozó vagyoneklobzás betűvel kiírt összegét is kétezer-egyszázra helyesbíti, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 28.800,- (huszonnyolcezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget Terhelt1 I. rendű vádlott köteles az állam részére megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. év május hó 22. napján kihirdetett 33.B.53/2021/243-II. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat – a távollévő terhelttel szemben folytatandó büntetőeljárás speciális szabályai szerint – bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében mint társtettet [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés], amiért őt, mint többszörös visszaesőt, életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, egyben megállapította, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban 25 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében mint társtettet [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat és (3) bekezdés], amiért őt 15 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát ugyancsak fegyházban határozta meg azzal, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a szabadságvesztésből annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra legkorábban. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is.

[3] A II. r. vádlottól lefoglalt valuták és egyéb értéktárgyak tekintetében vagyonekobzást rendelt el. Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak egy részét elkobozta, míg másokat a II. r. vádlottnak kiadott, néhány tárgyat pedig az iratoknál rendelt kezelni. A II. r. vádlott porvai ingatlanára elrendelt zár alá vételt feloldotta. Végezetül a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön kötelezte a felmerült bűnügyi költség viselésére.

[4] A Fővárosi Törvényszék ítélete ellen az ügyész Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása végett, I. r. vádlott vonatkozásában az életfogytig tartó szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának későbbi időpontban történő megállapítása, míg a II. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. Terhelt1 I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért, Terhelt2 II. r. vádlott az ítélet valamennyi rendelkezése ellen, védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban a kiszabott szabadságvesztés jelentős mértékű enyhítése érdekében terjesztett elő jogorvoslati nyilatkozatot.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.168/2021/42. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott tekintetében fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat döntően megtartotta, a távollévő terheltté nyilvánított Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a törvényszék a Be. CI. Fejezete szerinti eljárási szabályokat figyelembe véve járt el és az ügyben történt bíróváltást követően is az eljárásjogi törvény rendelkezéseinek megfelelően ismételte meg az addigi bírósági eljárást.

[6] Jelezte ugyanakkor, hogy a törvényszék eljárási szabályt sértett, amikor tanú21 tanúkénti kihallgatása során nem figyelmeztette őt arra, hogy a terhelt hozzátartozójaként a vallomástételt megtagadhatja. A megfelelő törvényi figyelmeztetés hiányában ezért tanú21 tanúvallomása a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint bizonyítékként nem vehető

figyelembe, e körülmény azonban az ítélet megalapozottságát nem érinti, mert a tanú – más személyekkel egyetemben – csak olyan eseményekről rendelkezett információval, amelyek a vád tárgyává tett cselekmény lényegét illetően nem relevánsak. Erre figyelemmel nem is indítványozta a tanú ismételt meghallgatását a másodfokú bíróság előtt.

[7] Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét összességében törvényesnek és alaposnak minősítette és annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy a törvényszék által mérlegeléssel megállapított történeti tényállás hibátlan, mindenben megalapozott, felülbírálatra alkalmas és ekként a másodfokú eljárásban is irányadó. Részletesen kitért arra, hogy a törvényszék a mérlegelése során mely bizonyítékokat és hogyan értékelt, és azokat milyen szempontok alapján fűzte fel egy olyan logikai láncra, amelyben hiányosság nem tapasztalható. A helyesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság megalapozott következtetést vont mindkét vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

[8] Ugyanakkor a büntetéskiszabás során az elsőfokú bíróság – noha a körülményeket döntően feltárta – nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelt a súlyosító körülményeket, ezért az I. és II. r. vádlottakkal szemben eltúlzottan enyhe joghátrányt szabott ki. Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott határozatlan idejű szabadságvesztés tekintetében úgy foglalt állást az ügyészség, hogy a büntetés megfelelően szolgálja ugyan a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célokat, azonban tévedett a törvényszék, amikor az életfogytig tartó szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a törvényi minimumban állapította meg, annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság is úgy foglalt állást, hogy a terhelt javára enyhítő körülményt nem észlelt, ellenben számos nagy nyomattal bíró súlyosító körülmény róható a terhére. Felhívta a figyelmet, hogy Terhelt1 I. r. vádlott többszörös és egyben különös visszaeső is, mert őt korábban már két alkalommal jogerősen hosszú tartamú szabadságvesztésre ítélték kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények miatt. Jelenlegi elítélése a korábbi büntetések hatástalanságát mutatja, amit jól jellemez az is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. r. vádlott már a korábbi büntetésének végrehajtása alatt elkezdte megszervezni a jelen ítélettel elbírált bűncselekményének elkövetését.

[9] Terhelt2 II. r. vádlott büntetése vonatkozásában osztotta azt az elsőbírói álláspontot, hogy a terhelttel szemben a középmértéket meghaladó, határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, de a joghátrány konkrét tartama álláspontja szerint nem tükrözi megfelelően a II. r. vádlott vonatkozásában fennálló súlyosító és enyhítő tényezők valós nyomatékát. Nehezményezte, hogy a törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított a II. r. vádlott büntetlen előéletének és az időmúlásnak, ezzel szemben jelentős súllyal kell értékelni, hogy a bűncselekmény a nagyfokú szervezethez ismerteve hordozta magán, a nemzetközi határokon átívelő volt és nem utolsósorban komoly súlyosító körülmény, hogy még a különösen jelentős mennyiség felső határát is 341-szeresen meghaladta a csempésztett kábítószer mennyisége. Mindezek alapján mindkét vádlott büntetésének súlyosítását indítványozta a korábban kifejtettek szerint, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[10] Terhelt1 I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben lényegében az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadta, általánosságban pedig az I. r. vádlottra vonatkozó konkrét bizonyítékok hiányára hívta fel az

ítélőtábla figyelmét. Kifogásolta, hogy az egész eljárás nem derítette fel Terhelt1 I. r. vádlott ismeretlen társait és nem találta bizonyítottnak védenca tevőlegességét a terhére rótt deliktumban. A védői álláspont szerint még az sem volt bizonyított, hogy a szállítmányban valóban kábítószer volt. Kifogásolta, hogy a bizonyítékok között többször szerepel a „nem kizárhatóan” kifejezés, amely nagyon távol esik a büntetőjogi bizonyosságtól, ezért erre marasztaló ítéletet alapítani nem lehet. Szintén kritikával illette a titkos információgyűjtés keretében keletkezett lehallgatási anyagok hivatalos olvasatát, amely álláspontja szerint mindössze a büntetőügyben eljáró hatóságok speciális – az ügy megoldása érdekében kialakított – olvasata, amelynek azonban számos egyéb, mögöttes tartalmat ténylegesen nem is hordozó értelmezése is lehet. Elemezte tanú2 és tanú1 tanúvallomásait és az ezekben fellelhető ellentmondásokra hívta fel a figyelmet. Mindeközben elsősorban a törvényszék mérlegelő tevékenységét helyezte az elsőfokú ítélet kritikájának gyújtópontjába. Az 1. számú tanú vallomását nem tartotta elfogadhatónak, mert az eljárás végén került elő a tanú és nem kizárhatóan széleskörű ismeretekkel rendelkezett az ügy iratait illetően. Mindezek alapján Terhelt1 I. r. vádlott felmentését kérte az ítéltáblától, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését szorgalmazta, mert az olvasatában rendkívül eltúlzott.

[11] Terhelt2 II. r. vádlott saját jogon előterjesztett fellebbezésében egyrészt az elfogásakor elszenvedett bántalmazásokat emelte ki, továbbá jelezte, hogy a 2019. év november hó 6. napján tartott szemlén azt tapasztalta, hogy az állítólagos kábítószer tartalmazó konténer nyitva volt, emberek járkáltak ki-be abból és erről az eseményről semmilyen okirat, hivatalos feljegyzés nem készült. Fellebbezésének nagyobb részét az elsőfokú bíróság ítéletéhez fűzött megjegyzések tették ki, amelyben 27 oldal terjedelemben és 103 pontban foglalta össze azokat a megjegyzéseit, amelyek a törvényszék határozatának hibáit, hiányosságait, ellentmondásait és ténybeli tévedéseit mutatják be. Ezek lényege elsősorban a történeti tényállás kritikájában nyilvánul meg, de jelentős részét teszi ki a bizonyítékok értékelésének bírálata és a bizonyítékok vádlott általi újraértékelése, amelyek akként összegezhetők, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

[12] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének részletes írásbeli indokolásában annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjaiban írtakra tekintettel részbeni megalapozatlanságban szenved, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a tényállás részben felderítetlen, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Az elsőfokú ítélet megalapozatlansága a védői álláspont szerint abban mutatkozik meg, hogy a törvényszék az általa megállapított tényekből a vádlotti tudattartalom és a célzatos szándék vonatkozásában a bűnösség kérdésében a további tényekre helytelen és téves következtetést vont le, így összességében az ítéletben rögzített döntése törvénysértő. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tételesen nem cáfolta meg a vádlott mindvégig következetes és részleteiben is ellentmondásoktól mentes érdemi védekezését, ezért a vádlott bűnösségére vont elsőbírói következtetések is megalapozatlanok. A bíróság a bizonyítékok értékelése során álláspontja szerint egyes bizonyítékokat nem értékelt, mások vonatkozásában pedig a bizonyítékok mérlegelésével történő értékelés alapszabályát megsértve a döntését nem minden rendelkezésre álló adat, tény, körülmény és bizonyíték egyesével, külön-külön történő, továbbá komplex módon egymással összevetetten értékelt formában, mérlegelve vette figyelembe, melynek következtében az általa levont logikai következtetés is téves, helytelen, hiányos és törvénysértő. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét sem teljesítette, mert nem adott számot arról, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, míg másokat miért vetett el. A védő hangsúlyozta, hogy jogorvoslati

nyilatkozatában nem önmagában és nem kizárólag a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban végzett – fellebbezésben nem támadható – mérlegelést támadja, hanem a korábban felsorolt részbeni megalapozatlansági okokra hivatkozik. Összegezve annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy a bíróság az általa tévesen megállapított tényekből helytelenül levont logikai következtetés alapján, a tényből tényre nem a konkrét bizonyítékok értékelésével, az azokban rögzített adatokra építve, vagyis nem a tényeket tárgyszerű logikai sorrendbe rakva vonta le a következtetést, hanem ezeket több helyen csak feltételezésekre, valószínűsítésekre és tényekkel nem bizonyított, néhol kifejezetten iratellenes, máshol pedig a bizonyítékok tartalmával is ellenkező, a több lehetséges logikai következtetés közül az egyiket kizárólag a bíróság szubjektív vélekedése alapján tetszőlegesen, csak mint elméleti lehetőséget rögzített. Hivatkozott továbbá arra is, hogy Terhelt2 II. r. vádlott mindvégig következetes vallomását a bizonyítási eljárás során megcáfolni nem lehetett, ezért a vádlott elítélése törvénysértő volt. Elemezte a tanúvallomásokat és az egyéb bizonyítékokat, amelynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy a leplombált konténerben lévő fóliában kábítószer van, továbbá ő sem terjesztőként, sem kereskedőként nem juttatott kábítószerhez senkit, ilyen tevékenységből anyagi haszna nem származott. Mindezek alapján a védő Terhelt2 II. r. vádlott felmentését szorgalmazta a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján, mivel álláspontja szerint nem bizonyított, hogy a bűncselekményt a vádlott követte el.

[13] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[14] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén Terhelt2 II. r. vádlott a személyi körülményei tekintetében előadta, hogy autószerelő szakképzettsége is van. A 2019. év elejétől élettársi kapcsolatban él név3-al. A büntetésvégrehajtási intézetben jelenleg fodrázsként dolgozik. Az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest jelezte, hogy a helység2 ingatlanon nincs haszonélvezeti joga, a budapesti utca1 lakóingatlan pedig az édesapja tulajdonában áll. A törvényszék ítéletében rögzített megbetegedéseken túlmenően gerincproblémákkal küzd és köldöksérve is van.

[15] A fellebbviteli főügyész másodfokú nyilvános ülésen eljáró képviselője az írásbeli indítványával egyezően nyilatkozott és indítványozta, hogy az ítéltábla akként változtassa meg a Fővárosi Törvényszék ítéletét, hogy Terhelt1 I. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját későbbi időpontban határozza meg, míg Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa.

[16] Terhelt1 I. r. vádlott védője perbeszédében az írásbeli fellebbezését változatlanul fenntartotta, amit azzal egészített ki, hogy védencével szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki az elsőfokú bíróság, amely a bírói gyakorlatban lényegét tekintve példátlan, mert csak személy elleni erőszakos, élet elleni bűncselekmények miatt alkalmaznak ilyen súlyos büntetéseket. Az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést kifejezetten méltánytalannak tartotta, egyben indítványozta a büntetés jelentős mértékű enyhítését.

[17] Terhelt2 II. r. vádlott védője a terjedelmes írásbeli fellebbezésének legjelentősebb pontjaira hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, amelyek közül is azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem teljeskörűen, hanem alapvetően hiányosan értékelte.

Korábbi indítványaihoz képest alternatív indítványként terjesztette elő, hogy a másodfokú bíróság a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja alapján helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, tekintettel arra, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségének nem, illetve csak részben tett eleget. Továbbra is annak a meggyőződésének adott hangot, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a II. r. vádlott bűnösségét törvényesen nem állapíthatta volna meg az elsőfokú bíróság. Kiemelte, hogy a törvényszék nem folytatott bizonyítást a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartamára, és már csak ennek hiányában sem vonhatott volna következtetést a bűnösségére. A II. r. vádlott felmentését indítványozta.

[18] A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen eljáró képviselője viszonyválaszában arra mutatott rá, hogy a vádlotti tudattartalomra vonatkozóan számos bizonyíték áll rendelkezésre, amelyekkel az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában behatóan foglalkozott. Ezek között említette Terhelt1 I. r. vádlott cégét, a szállítás megszervezését és annak körülményeit, amelyeket egyébként a leplezett eszközökkel beszerzett bizonyítékok, a tárgyi bizonyítási eszközök és nem utolsósorban több tanúvallomás is alátámasztott.

[19] Terhelt2 II. r. vádlott a felszólalásában elsősorban az elfogása során történt bántalmazásra hívta fel a figyelmet, továbbá arra, hogy a utca2 lakás – ahol a kábítószer tárolására, porciózására, mérlegelésére használatos eszközök megtalálták –, nem az ő, hanem tanú2 bérleménye volt, ahol ugyan többször megfordult, de sokan mások is jártak a lakásban. Éles kritikával illette a rá terhelő vallomást tevő tanúkat és az utolsó szó jogán is ártatlanságát hangsúlyozta.

[20] Az elsőfokú bíróság a fellebbezések érdemi elbírálását megelőzően a felülbírálat terjedelmében foglalt állást. Ennek során megállapította, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára és nem utolsósorban Terhelt1 I. r. vádlottal szemben lefolytatott távollétes eljárásra tekintettel a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései, valamint a Be. 750. § (4a) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében teljeskörű.

[21] Az ellentétes irányú fellebbezések közül kizárólag Terhelt2 II. r. vádlott és védőjének fellebbezését találta alaposnak a másodfokú bíróság más okból.

[22] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat alapvetően megtartotta és nem vétett olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet szükségszerű hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Már a nyomozás során és később az elsőfokú bírósági eljárásban is ismeretlen helyen tartózkodott Terhelt1 I. r. vádlott, akit távollévő terheltnek nyilvánított a törvényszék és vele szemben a Be. CI. Fejezete szerinti speciális eljárási szabályokat alkalmazta. A rendelkezésre álló iratok áttekintését követően az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a távollévő terhelt idézésére vonatkozó valamennyi törvényi rendelkezést megtartotta, az I. r. vádlott hirdetményi idézésére az összes tárgyalási határnap előtt szabályszerűen sor került, így ilyen jellegű eljárási szabálysértést nem észlelt a másodfokú bíróság. Ugyancsak az iratok alapján volt megállapítható, hogy az ügyben bíróváltás történt, amely után a törvényszék az addig lefolytatott bizonyítási eljárást a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetésével a törvény rendelkezéseinek megfelelően megismételte és biztosította a perbeli feleknek az észrevételezési és indítványtételi jogát is a Be. 518. § (3) és (4) bekezdéseire figyelemmel.

[23] Ugyanakkor eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor tanú21 tanúkénti kihallgatása során nem figyelmeztette őt arra, hogy a Terhelt2 II. r. vádlott hozzátartozójaként élhet a vallomást megtagadás jogával. A tanú hozzátartozói minőségét a törvényszék is észlelte, mert az elsőfokú ítélet 18. oldalának 3. bekezdésében – a tanú vallomásának ismertetése és értékelése során – maga is megállapította, hogy tanú21 annak a név3nak a testvére, aki Terhelt2 II. r. vádlott élettársa. A Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pontja e) alpontjának értelmében hozzátartozónak minősül a házastárs vagy az élettárs egyeneságbeli rokona és testvére. Ennek alapján – osztva a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakat – az ítéltábla megállapította, hogy a 2023. év január hó 4. napján tartott tárgyaláson (198. számú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala) a törvényszék annak ellenére nem figyelmeztette a tanút a mentességi jogára, hogy azt lényegében tisztázta vele a kihallgatása megkezdésekor. Helyesen hivatkozott arra a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy a név3-al fennálló élettársi kapcsolatát maga Terhelt2 II. r. vádlott is jelezte, illetve a későbbiekben éppen e hozzátartozói viszonyra tekintettel engedélyezte a törvényszék a kapcsolattartást a II. r. vádlott és név3 között a 229. számú utóirat tanúsága szerint. Egyetértett tehát a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség indítványában megfogalmazottakkal a tekintetben, hogy a mentességi jogra történt figyelmeztetés elmaradása miatt tanú21 tanúvallomása bizonyítékként nem értékelhető. Azonban a vallomás tartalmát megvizsgálva az is megállapítható, hogy e körülmény az ítélet megalapozottságát nem érinti, mert a tanú – más személyekkel egyetemben – kizárólag a fóliatekercsek kipakolásában vett részt anélkül, hogy azok kábítószer tartalmáról bármilyen információval rendelkezett volna. E tényről rögzítette a törvényszék ítélete is a tényállásban a 6. oldal utolsó előtti bekezdésében. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla tanú21 tanúvallomását a bizonyítékok közül kirekesztette és egyetértve az ügyészi indítványban foglaltakkal nem idézte meg a tanút a másodfokú eljárásban, mert nyilatkozata az ügy érdemi megítélése szempontjából releváns információt nem tartalmazott és nem volt kihatással a II. r. vádlott bűnösségének megállapítására sem.

[24] Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat igen részletesen számba vette, azokat egyenként és összességében is mélyrehatóan értékelte, összevetette, majd ezek eredményeként mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a történeti tényállást. A II. r. vádlott és védőjének fellebbezésében kifejtettekkel ellentétben az ítéltábla azt állapította meg, hogy a törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége teljeskörű volt, mert az elsőfokú bíróság valamennyi általa felhasznált bizonyítékot alapos értékelés, elemzés alá vetett és ennek eredményeként alakította ki álláspontját a vádlottak bűnösségének kérdésében. Indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett a Fővárosi Törvényszék, mert a bizonyítékok értékelése során tételesen kifejtette és nem utolsósorban összefüggéseiben is bemutatta, hogy az egyes személyi bizonyítékok, miként egyeznek meg a különböző – személyektől független – objektív, tárgyi és okirati bizonyítékokkal nem utolsósorban pedig a titkos információgyűjtés során beszerzett adatokkal. A törvényszék a bizonyítékok okszerű, logikus és az iratok tartalmával egyező mérlegelésével helyesen állapította meg a történeti tényállást, amely minden vonatkozásában megalapozott, ennél fogva felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[25] A törvényszék okszerűen megindokolta, hogy az ítéleti tényállását Terhelt2 II. r. vádlott tagadásával szemben miért a fent említett bizonyítékokra alapozva állapította meg. A II. r. vádlott védekezésének lényege arra irányult, hogy az ügyben jelentős ténybeli ismeretanyaggal rendelkező tanú1 és az 1. számú tanú vallomása nem elfogadható, mert azok jóindulattal szólva sem felelnek meg a valóságnak. E körben feltétlenül szükséges kiemelni,

hogy az elsőfokú bíróság az imént megjelölt tanúk vallomásai mellett jelentős számban értékelt olyan bizonyítékokat is, amelyek e személyektől teljesen függetlenek voltak, azonban tartalmukat tekintve mindenben alátámasztották, megerősítették e tanúk nyilatkozatait. Értékelte a törvényszék a leplezett eszközökkel beszerzett bizonyítékokat, amelyek egyeztek tanú1 vallomásával és ugyancsak összhangban álltak az 1. számú tanú II. r. vádlottat terhelő nyilatkozataival. A lefoglalások eredménye a titkos információgyűjtés adatai és a tanúvallomások törvényes bizonyítékként történő értékelése nem volt vitatható, a szállítást alátámasztó okirati bizonyítékok pedig maradéktalanul egybehangzóak voltak az említett két tanú nyilatkozataival. Az elsőfokú bíróság az 1. számú tanú vallomásának értékelése során külön kitért arra a körülményre, hogy megkülönböztetett gondossággal és körültekintéssel vizsgálta az 1. számú tanú vallomását, aki zárkatársa volt a II. r. vádlottnak. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a zárkatársak vallomása hitelt érdemlőségének vizsgálata során különös figyelemmel és körültekintéssel kell eljárni, mert ilyen esetekben előfordulhat, hogy különböző előnyök elérése vagy biztosítása érdekében a tanúk hamis tartalmú nyilatkozatokat tesznek. A törvényszék azonban okszerű indokolás mellett kizárta azt a körülményt, hogy az 1. számú tanú hamis vallomást tett volna, mert a törvényszék megállapítása szerint sem módja, sem lehetősége nem volt a tanúnak arra, hogy a több ezer oldalt kitevő iratanyagot áttanulmányozza, ennek ellenére a bűncselekmény olyan részleteiről emlékezett meg, amelyeket kizárólag saját tapasztalati úton ismerhetett meg.

[26] A fentiekkel ellentétben az is megállapítható, hogy Terhelt2 II. r. vádlott vallomásai – a védelmi érveléssel ellentétben – korántsem voltak következetesek. Eltérő nyilatkozatokat fogalmazott meg a lefoglalt készpénz eredetével kapcsolatosan, illetve a utca2 lakás használatára vonatkozóan. A II. r. vádlott által használt Iphone és Aquaris X2 telefonkészülékek – melyek az azonos helyen történő forgalmazására utaló adatokra tekintettel a személyéhez köthetők – a szolgáltatótól kikért cellainformációk szerint rendszeresen a utca2 ingatlan közelében lévő toronyra jelentkeztek fel, amely egyértelmű bizonyítékul szolgál arra, hogy a vádlott állításával ellentétben rendszeresen használta a lakást, ott meglehetősen gyakran tartózkodott. E körülmény pedig azért lényeges, mert egyrészt lerontja a II. r. vádlott szavahihetőségét, de azt is bizonyítja, hogy rendszeresen a lakásban tartózkodott, azt folyamatosan használta, ennél fogva az ott talált – a kábítószer-kereskedelem szokásos eszközeinek tekinthető – tárgyak is az ő tulajdonát képezték, de legalábbis azok ottlétéről kétséget kizáróan tudott. Másrészt a utca2 lakásban lefoglalt készpénz kapcsán maga is akként nyilatkozott, hogy annak egy része az édesapjától kapott pénz, amely szintén azt a következtetést támasztja alá, hogy a lakásban maga is rendszeresen tartózkodott, ott lakott.

[27] A II. r. vádlott szavahihetőségének megítélése tárgyában jelentős bizonyítékul szolgál az általa hangoztatott fóliaüzlet finanszírozása is, amelyről Terhelt2 II. r. vádlott a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyszer úgy nyilatkozott, hogy azt Terhelt1 I. r. vádlott pénzelte, más alkalommal ezzel ellentétben azt állította, hogy az I. r. vádlottnak sem vagyona, sem pénze nem volt.

[28] A Fővárosi Törvényszék is részletekbe menően foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy jöllehet a fólia szállításra vonatkozó szerződés a II. r. vádlott vállalkozásának nevére történt, azonban sem a szállítást, sem a feladást, sem pedig a fuvar nem Terhelt2 II. r. vádlott vagy az ő cégéhez kapcsolható bármely más személy intézte, hanem azt külföldről szervezték és a II. r. vádlottat mindössze már a kész tényekről értesítették. Nehezen magyarázható, hogy egy gazdasági tevékenységet végző vállalkozás ügyvezetője folyamatában nem értesül a cégét

érintő eseményekről, hiszen az árut meg kellett rendelni, a szállítást szükséges volt megszervezni és nem utolsósorban a vételárat – de legalábbis annak egy részét előlegként vagy foglalóként – ki kellett fizetni.

[29] A törvényszék az ítéletének indoklásában számot adott arról is, hogy az egymással ellentétben álló nyomozás és tárgyalás során tett tanúvallomások közül melyeket és miért fogadta el az ítélkezése alapjául. Ennek példája tanú2 vallomása, amelyről az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy ez esetben miért a nyomozati vallomását fogadta el és az itt kifejtett logikailag hibátlan érveléssel az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett.

[30] A védelem a fellebbezésében támadta az elsőfokú ítéletet abból a szempontból is, hogy Terhelt2 II. r. vádlott tudattartalmára vonatkozóan nem folytatott le bizonyítást az elsőfokú bíróság, ennél fogva már csak ezen okból kifolyólag sem állapítható meg a II. r. terhelt büntetőjogi felelőssége. Az ítéltábla e tekintetben sem osztotta a védői érvelést, mert a törvényszék konkrét és egyértelmű megállapításokat tett a II. r. vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára. Ezek szerint az ítélet részét képezi a bizonyítékok értékelése között a már korábban is említett tanú1 tanúvallomása, aki beszámolt egy hármass találkozóról, amelyen Terhelt1 I. r. vádlott, Terhelt2 II. r. vádlott és ő volt jelen. A vallomás szerint – amelyet az elsőfokú bíróság bizonyítékként értékelt – az I. r. vádlott kábítószer-szállítmány megszervezéséről beszélt, amelyben azonban tanú1 nem kívánt részt venni. Nem elhanyagolható körülmény, hogy a hármass találkozó megtörténtét objektív adatok is tényszerűen alátámasztották, úgy, mint a leplezett eszközök adatai.

[31] Szintén a II. r. vádlott tudattartalmára bizonyíték a utca2 lakáson a házkutatás során fellelt tárgyak, amelyek azt igazolták, hogy a vádbeli időszakban a vádlott – Terhelt1 I. r. vádlottal történő együttműködésén túlmenően – saját maga is foglalkozott kábítószer-kereskedelemmel, hiszen a lakásában az e tevékenységhez tipikusan szükséges tárgyakat találták meg. Ezzel összefüggésben olyan adat is egyértelműen felmerült, hogy Terhelt2 II. r. vádlott önállóan járt ki helység3 kábítószer beszerezni, mi több egyes ismerőseit Terhelt1 I. r. vádlott egyenesen Terhelt2hoz irányította azzal, hogy ő tud nekik kábítószer beszerezni. Nem utolsósorban az a tény is a szándékos bűncselekmény elkövetésére és a vádlotti tudattartalomra utal, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint – amelyek többek között helyesen az „Ali-fólia-helység6 mappából voltak megismerhetők – a feladó által is folyamatosan figyelt szállítmányról volt szó, tehát az egyéb körülmények mellett e tény is abba az irányba mutatott, hogy rendkívül értékes és fontos anyagról volt szó. Ilyen körülmények között nem foghatott helyt az a védői érvelés, amely szerint a vádlott tudattartalma nem fogta át a bűncselekmény elemeit és megvalósulását. Megjegyzendő, hogy a védő a szándékosság bizonyításának hiányán túlmenően a célzatosság vizsgálatát és megállapítását is hiányolta az elsőfokú bíróság részéről, azonban a hatályos anyagi jogi szabályozás értelmében a kábítószer-kereskedelem szándékos bűncselekmény, de eshetőleges szándékkal is elkövethető, tehát nem kell hozzá egyenes szándék, ennél fogva célzatosság sem.

[32] Mindezek alapján a vádlottak felmentésére csak eltérő tényállás alapján lett volna lehetőség, amelyre azonban a felülmérlegelés törvényi tilalmára tekintettel a másodfokú eljárásban értelemszerűen nem kerülhetett sor a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében.

[33] Az elsőfokú bíróság indokoltan és megalapozottan döntött a II. r. vádlott és védője szám szerint 10 bizonyítási indítványának elutasításáról, amelyeket az ítélete 35-38. oldalain részletesen kifejtett. Ezekkel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett és az ítéltábla is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bizonyítási indítványok az ügy előbbre vitelét vagy másként történő megítélését nem szolgálták volna, mert a törvényszék által értékelt bizonyítékok messzemenően elégnék bizonyultak ahhoz, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségének kérdésében büntetőjogi bizonyossággal állást foglaljon a Fővárosi Törvényszék.

[34] A vádlottak által elkövetett bűncselekmény agyagi jogi minősítése is mindenben megfelel a hatályos büntetőtörvény rendelkezéseinek. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettét valósították meg. Szintén helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a Kúria 1/2007.BJE. számú jogegységi határozatára, amelynek iránymutatásai alapján nem tévedett, amikor a vádlottak magatartását kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette. Kiemelendő, hogy a terheltek magatartásának minden mozzanata a kereskedői elkövetési alakzat megállapítását teszi lehetővé, hiszen alapos szervezés történt, a vádlottak gondoskodtak a raktározásról, a tárolásról, nem utolsósorban pedig az igen nagy mennyiség is ezt az elkövetési formát támasztja alá. Ezen felül a kereskedéssel megvalósított elkövetési magatartást erősíti II. r. vádlott által használt utca2 ingatlanból lefoglalt, a kábítószer értékesítéséhez kapcsolódó eszközök is.

[35] Az elsőfokú bíróság az elkobzás tekintetében is az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően határozott, amelyet rendkívül részletesen kifejtett az ítélete 28-29. oldalain a II. r. vádlottól lefoglalt készpénzre vonatkozóan. Leírta a kiterjesztett hatályú elkobzás elvi alapjait és jogi gyakorlatát, majd a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként ezzel összhangban állapította meg, hogy a nyomozás során lefoglalt 8.000.000 forint és 71.450 euró tekintetében Terhelt2 II. r. vádlott nem tudta bizonyítani, hogy ezen összegek nem bűncselekmény elkövetéséből származnak. A pénz eredetére vonatkozóan a büntetőeljárás során eltérő nyilatkozatokat tett, továbbá állításait az által megjelölt tanúk vallomásai sem támasztották alá. Ezzel ellentétben a törvényszék a vádlott porvai ingatlanának zár alá vételét indokoltan oldotta fel, mert arról bebizonyosodott, hogy az ingatlan és az annak felújítására szánt összegek nem kábítószer-kereskedelemből származtak. E megállapítással és az ehhez fűzött indokolással is egyetértett a másodfokú bíróság.

[36] A büntetés kiszabása körében megalapozottan foglalt állást a Fővárosi Törvényszék, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kizárólag határozatlan idejű szabadságvesztés szolgálja a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokat. Ezért nem tévedett akkor, amikor a többszörös és egyben különös visszaeső vádlottat életfogytig tartó, fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztésből legkorábban 25 év után bocsátható feltételes szabadságra. Az ítéltábla sem a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezéssel és a kifejtettek értelmében nyilvánvalóan a felmentésre irányuló védelmi fellebbezéssel sem értett egyet, de a büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget. A súlyosítást célzó ügyészi fellebbezésben foglalt körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelő súllyal értékelte és ezek vizsgálatának eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztésből a vádlott legkorábban 25 év eltelté után bocsátható feltételes szabadságra, ezért az ítéltábla nem osztotta a fellebbviteli főügyészség súlyosítást célzó fellebbezését, amelyben a feltételes

szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának későbbi időpontban történő meghatározását indítványozta. Az állandóan követett bírói gyakorlat mércéje szerint is a súlyosabb büntetést szabta ki az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlottra, amely vitathatatlanul arányban áll az általa elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyával és a terhelt személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességgel, mert a korábban említettek szerint ő többszörös és egyben különös visszaeső is. Az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását indokolta az a tény is, hogy a bűncselekmény a nagyfokú szervezettség ismérveit hordozta magán, a nemzetközi határokon átívelt és a különösen jelentős mennyiség több mint háromszázszorosát is meghaladta. Mindezek alapján az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása az I. r. vádlottal szemben a másodfokú bíróság álláspontja szerint is indokolt volt és a legkorábban 25 év után történő feltételes szabadságra bocsátás is megfelelően szolgálja a generál- és speciál preventív büntetési célokat, ezért tehát a Fővárosi Ítéltábla nem tartotta indokoltnak a feltételes szabadságra bocsátás időpontját későbbi időpontban meghatározni.

[37] A másodfokú bíróság azonban indokoltnak látta Terhelt2 II. r. vádlott büntetésének enyhítését. A törvényszék az ő esetében is hiánytalanul sorolta fel a javára értékelt enyhítő és a terhére számba vett súlyosító körülményeket, azonban a másodfokú bíróság nagyobb nyomatékot tulajdonított az enyhítő körülmények között annak a ténynek, hogy az 51 éves vádlott mindezidáig büntetlen előéletű, továbbá szintén jelentősebb súllyal értékelte az időmúlást arra figyelemmel, hogy Terhelt2 immár több mint 4 éve a súlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt áll, végezetül pedig a meglévő számos betegségét, amelyek jelentősen megnehezítik a mindennapi életét, különösen a büntetés-végrehajtási intézet keretei között. Ezért a másodfokú bíróság a II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 12 évre enyhítette.

[38] A Btk. 35. § (2) bekezdése értelmében a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy eggyel szigorúbb végrehajtási fokozat határozható meg. Az ítéltábla elsősorban a büntetlen előéletű II. r. vádlott betegségeire, megromlott egészségi állapotára figyelemmel lehetőséget látott arra, hogy a terhelt szabadságvesztését eggyel enyhébb fokozatban hajtsák végre, ezért a fenti törvényhely felhívásával akként rendelkezett, hogy a büntetés börtönben hajtandó végre.

[39] A másodfokú bíróság észlelte, hogy a törvényszék ítéletének rendelkező részében a II. r. vádlottal szemben elrendelt 2.100 euróra vonatkozó vagyonelkobzás betűvel kiírt összege eltér a számmal megjelöltétől, ezért annak ellenőrzését követően a betűvel kiírt összeget is 2.100 euróra helyesbítette.

[40] Terhelt2 II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámította az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseiben írtak alapján.

[41] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – a rendelkező részben írtak szerint – megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésében írtakra hivatkozással helybenhagyta.

[42] A másodfokú eljárásban Terhelt1 I. r. vádlott védelmével összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére az ítéltábla az I. r. vádlottat kötelezte a Be. 613. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 574. § (1) és (2) bekezdéseiben megfogalmazottakra is.

Budapest, 2023. év december hó 5. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 33.B.53/2021/243-II. számú ítélete Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.227/2023/24. számú ítéletében írt változtatással – 2023. december 5. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. december 5.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke